

Deček in lastovka.

Deček.

Torej sèmkaj lahkokrile
Lastovke ste nanosile
Gnezdo za svoj mladi rôd.
Gor nad naša šolska vrata,
Kamor deske naš so ata
V miren vam pribili kôt.

Rade imate mladiče,
Pridno nosite črviče,
Da ne védo, kaj je glad;
Le nosite, mi pa vémo,
Da motiti vas ne smémo,
Čisto varen vaš je grad.

Lastovka.

V šolo, deček, zvon te vábi,
Čas učenja dobro rábi,
Pridno uči vsak se dan!

Učeniki neprestáno
Vam drobijo dušno hráno,
Slušaj miren in skrbán!

Fr. Krek.

Pri babici.

Mnoga, premnoga opravila mi niso dopuščala, da bi bil pretečeno leto kakor po navadi obiskal svojo dobro babico. Druga leta sem to storil také-le: Izbral sem si o počitnicah dobrih štirinajst dnij in se odpotil tjà gori na Gorenjsko, kjer sem v dédni hiši poleg svoje mile babice preživel dokaj ugodnih trenutkov. Saj je pa tudi v poznem poletji kaj ugodno bivati tamkaj, kjer se Sava in Sora stekati, kjer se ti razveseljuje okó pri prijaznem razgledu na bližnje hòlmce in strme, ponosne goré, ki se vzdigajo tam zádalj v daljavi. Ugodnih izprehodov je bilo dovolj, dobrih prijateljev dovolj in pri vsem tem sem imel tudi svojo milo babico, katero sem ljubil nad vse in vedno z veseljem poslušal njeno priprosto, národno govorico. Ženica dobra kot dober dan. Leta — nosi jih vže dva in osemdeset na hrbtu — niso mogla uničiti njene vesele, živahne nravi. Pač je sirota vže precej vkupe zlezla, pač ji je čas izoral globoke brazde na ljubeznivem licu, pač so se ji lasjé vsi vže posrebrnili, ali ona je ostala vesela in delavna kot je bila nekda.

Pretečeno leto sem toraj zakásnil obiskati o počitnicah babico, vender mi ni uteklo, da bi, sicer pozno, vender saj na nekoliko trenutkov ne prišel k njej. Tisti dan pred vsemi Svetimi sem se pripeljal v belo Ljubljano, a od ondot odpeljala sva se z bratom popóludne na Gorenjsko. Oj pusto jesensko popóludne, prav primerno žalosti, v katero se je zavilo takrat vse, po mestu in vaséh. Ljudje so hiteli kar v tolpah z venči in svečicami na pokopališče, po gorah so se vlekle goste megle in dežek je počasi rosikal. Ni čudno, da sem se tudi jaz spominal milih pokojnikov, saj sem jih imel dovolj in zato mi je tudi vožnja bila kratka, in še prej, nego sem si mislil, ustavil se je zopet vlak, kjer mi je bilo izstopiti. Najprej sem krenil k teti, katera mi je bila bližja, ker babica stanuje skoraj pol ure od železnice. To mi se je teta čudila. Nadejala se me ni z bratom niti najmanje in zato ni čudno, da mi je postregla z vsem, kar je imela. Mastna klobasica bila je kar najedenkrat skuhana, kozarček vina in večerja je bila gotova. Čas je v prijetnem pogovoru potekel hitro in bila je vže temna noč, ko sva se z bratom odpotila k